

CAP

VERNELL

Nº 4 Capdepera-Cala Rajada

Abril 81

editorial

"Castella fou, entre les nacions d'Espanya, la primera que perdé les seves llibertats; les perdé totes a Villalar, sota el primer rei de la casa d'Austria. Esclava, serví d'instrument per a destruir les dels altres pobles; acabà amb les d'Aragó i les de Catalunya sota el primer dels Borbons".

Francesc Pi i Margall
Les Nacionalitats 1876

Assistim astorats a una sèrie de declaracions espanyolistes des de tots els ventalls de l'espectre polític, que ens fan dubtar que els nostres governants (tant els de dreta com els d'esquerra) entenguin la realitat plurinacional en la qual estem immersos. Fins i tot el Psoc, conegut per les seves "afeccions federalistes", sembla que està a punt de renegar d'un més dels seus principis.

Intentar convèncer a la població que Espanya és una nació és, al mateix temps, intentar condemnar a les nacionalitats existents a una mort lenta i amb sofriment, i donar la raó als únics que no entenen altra raó que la força. Perquè, curiosament, totes aquestes declaracions s'han fet després que una part de l'exèrcit demostrés, una vegada més, que si no es condueix el procés polític per a on ells volen, estan disposats a emprar la força per a imposar la seva particular definició del què és una nació.

La convivència pacífica i el desenvolupament de l'actual procés polític passa, d'entre altres coses, pel reconeixement de que Espanya és una superestructura política, o sigui: un ESTAT, formada per diverses nacionalitats amb unes cultures i llengües nacionals, tan nacionals com el castellà i la cultura castellana a Castella, amb unes necessitats de progrés i de desenvolupament sense traumes. Intentar desestabilitzar el procés de normalització de les llengües i cultures no castellanes, és desestabilitzar el conjunt de l'Estat espanyol.

La unió passa pel coneixement i reconeixement mutu: el demás és donar la raó al separatisme.

pes cap que crema

El dia 26 de març la Junta de l'Associació de Pares de S'Alzinar va enviar una llarga i forta carta al Director del Centre amb còpies als mestres, Batle, Inspecció i Delegació.

La carta toca diversos aspectes legals, però reflexa una problemàtica molt més fonda que vé de més enrera. Una mostra de lo que deim són aquestes frases de la carta:

"Nuestro lamento se convierte en profunda decepción y desesperación al comprobar la triste evolución que ha seguido últimamente este Centro: Un Claustro totalmente desintegrado; el hecho de que muy pocos maestros aceptan este Centro como un destino definitivo sino tan sólo como un puesto de paso que hay que dejar cuanto antes en vista del mal ambiente reinante; una gestión ocultista y no participativa; nuestra Asociación menospreciada y vilipendiada públicamente por el propio Director del Centro; la desmoralización progresiva de los maestros y de los padres; un deterioro, en suma, de toda la labor docente y educativa del Centro".

Hem demanat als interessats un comentari global a la carta i a lo que significa. (Les entrevistes es feren abans de les eleccions del dia 3 d'abril).

JOAN LLULL (Director)

Al insistir en que hable, les diré: que me havia propostat no fer cap comentari referent a aquest assumpte; perquè és molt lamentable el que hi ha persones rencoroses i en aquest cas que nos ocupa, diré que, per lo vist, el Sr. Flaquer, creyéndose molt osat; ja quan la elecció de mi nomenament de Director del Centre S'Alzinar, se sacó tota la seva venenosa; i segons me contaren era motiu de un gran rencor que li omplia, contra mi persona, de quan per l'any 1944, jo me trobava al davant d'una Escola de Capdepera com a Mestre Interí i ell era alumne meu.

Com és fàcil comprendre, ignoro i no me ve a la memòria lo que pot haver passat; perquè el meu ideal a l'Escola sempre ha estat "educar i fer millor al nen". I de aquelles dates tan llunyanes tinc grates amistats amb el poble i amb ell i la seva família mai em havien demostrat res. Tenia per això la consciència ben tranquil·la.

Me omple d'orgull i satisfacció, el que en totes parts i llocs que he exercit la meua feixosa professió, he deixat infinits i molt bons amics, d'alumnes que ho han demostrat amb les seves deferències i, en especial, aquells que han aconseguit elevar-se pels camins de la fama i la fortuna exercint activitats nobles. Me ho estan manifestant a lo llarg de la meua vida, incloent-hi Gabellins.

Per lo tant no vull comentar ni siqu Shore en defensa personal de les Falsedats i Calúrnies (sí, amb majúscula) que la ira i la ràbia m'han

hagut de vomitar al Sr. Flaquer amb aquestes falacies. En el poble nos coneixem tots; això sí, compadeixo de veritat a aquells que viuen o tenen que relacionar-se amb ell. Deixem parlar al temps i la justícia que la faci Diosa.

ANTONI SUREDA (Mestre, 2ª etapa)

Jo no em puc posar malament amb ningú, no vull dir res. Si fos el director xerraria.

ANDREU GAYÀ (Mestre, 1ª etapa)

Em sap greu però no hi ha comentari.

MARGALIDA MESTRE (Mestra, 1ª etapa)

Vos havia dit que vos donaria una resposta, però com que sembla que l'assumpt no s'ha acabat trobo que val més esperar.

LLUIS SEGURA i ANDREU FERRER (Mestres 2ª etapa)

La carta revela una situació real. És dura, però real. Diu coses tal com són. La gestió ocultista existeix a altres llocs, però aquí arriba a extrems demencials. No hi ha una programació al Centre; no hi ha una programació ni a llarg terme ni a curt. No hi ha una planificació ni econòmica ni pedagògica. Aquí el gran argument és "s'ha fet sempre". I lo que s'ha fet sempre és un misteri, és lo que convé a cada moment. Per no haver-hi no hi ha ni la pedagogia tradicional.

El Consell de Direcció ha de ser una eina per començar un camí important i profitós en bé dels nins. Si no funciona podem aplegar. Per això és totalment necessària la col.laboració dels pares.

GABRIEL FLAQUER (President de l'Associació de Pares).

Amb la carta hem volgut aconseguir varies coses: denunciar la situació de falta total de diàleg Claustre-Direcció-Pares i la manca de diàleg més o manco estructurat entre els membres del Claustre entre si.

La falta de diàleg Claustre-Direcció-Pares impedeix que el Centre sigui obert: parlar, consultar, compartir la preocupació pel Centre amb els pares sense que aquest vulguin ficar-se en el treball diari de l'escola i molt manco convertir-se en inspectors o controladors dels mestres. Encara que, això sí, mos interessin les grans línies per les que vol caminar el Centre.

Quan no hi ha una manera més o manco organitzada de diàleg entre els mestres les opinions es radicalitzen, no és possible l'acostament mutu ni l'enriquiment recíproc. Es crea un mal ambient i els mestres no s'hi troben bé. Tot això provoca la desorientació dels alumnes.

Sens dubte el Director té una tasca molt determinant en el funcionament del Centre: la llei li pressuposa una bona fe i el paper de motor de tot. En segon terme els mestres són part important; i pens que alguns, a vegades, s'inhibeixen cenyint-se a lo estrictament docent o deixant-se rossegar per la inèrcia. També els pares som responsables i de vegades no encertam el camí de la comunicació.

CORK

ENDEVINALLA

Plana com la mà
blanca com la neu,
parla sense boca,
camina sense peu.

Hem fet aquest número:

Joan Nebot	Margalida Rechac
Mari Germa Melis	Maria del Carme Fuster
Angel López	Maria Antònia Sancho
Joana Colom	Toni Garau
Miquel Flaquer	Ani Muñoz
Jaume Fuster	Joan Manuel Rosa
Biel Pérez	Maria Vives
Cati Bel Cursach	Pep Terrassa
Vicenç Nadal	Guillem Garau
F.G. García	

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
Abril 1981
Carrer d'Es Port, 43, Capdepera
Dipòsit legal: P.M. 497/80

plaça des sitjar

MAJÀ. Bon començament d'abril: Plugues abundoses i sol a Cala Rajada preparant l'arribada a les primeres remeses de turistes.

OBRES. I, ja que parlem del començament de la temporada turística, ¿seria tan mal de fer que les obres (públiques o privades) que fan falta en els carrers es fessin durant l'hivern?

TANCA. Mentre uns obrin els altres tanquen. Al manco així ho tenim entès: El Bar Nou de Capdepera tanca.

DIMISSIÓ. Les aigües segueixen remogudes en el PSOE local. Ha dimittit el Comité Executiu local i es parla de diverses baixes que el partit no gosa fer arribar a Ciutat.

CONTAGI. No sabem si serà un fruit de lo que ara anomenen "contagación", però la notícia ja ha esclatat: El regidor de la UCD Joan Lladària ha presentat la dimissió.

ART. El nostre amic i col.laborador Joan Rai exposarà els darrers dibuixos que ha realitzat sobre motius locals en el Saló de "La Caixa" de Capdepera del 17 al 20 d'aquest mes. Inauguració: el Dijous Sant a les 7 de l'horabaixa.

CASTELL. Mos ha alegrat veure diversos grups d'alumnes de la nostra escola visitant i dibuixant el Castell acompanyats del mestre. Aquests dies també l'han visitat estudiants d'un col·legi de Palma.

BRUIXES. No, no són les que es creuen veure molts d'al.lots de l'escola de Capdepera després de les xerrades sobre coses rares que han escoltat. No sabem si ho ha creat l'imaginació popular o es tracta d'història pura; el fet és que contenen tres caracteritzats personatges locals que, una nit fatídica del febrer passat, feren una llista de sospitosos, agafaren les pistoles i es presentaren en el cau d'un destacat partit polític. Gràcies als deus l'història no segueix, però escarrufa.

PARTICIPACIÓ. Aquest potser sigui l'aspecte més significatiu de les eleccions que s'han celebrat el dia 3 d'abril entre els pares d'alumnes del Centre Escolar d'Alzinar de Capdepera. De 385 famílies amb dret al vot hi participaren 161, per tant un valuós 41'82 %.

Els resultats, aquests: Consell de Direcció: Miquel Alzina Nebot, Pere Flaquer Flaquer, Gabriel Flaquer Terrassa, Maria del Carme Fuster Alzina. Junta Econòmica: Gabriel Flaquer Terrassa, Josep Gómez-Quintero Garau i Bartomeu Puig Pastor.

Per altra part els mestres elegiren: Consell de Direcció: Antoni Sureda, Lluís Segura, Marosa Pons i Rosalia Aguiló. Junta Econòmica: Andreu Ferrer i Antoni Sureda.

No vos podem donar els noms dels alumnes perquè quan facin les eleccions aquest número ja serà a l'impresma. Desitjam que totes aquestes persones treballant amb el Director, D. Joan Llull, comencin una nova etapa de col·laboració per al bé dels nins i, en definitiva, del poble.

GUARDA. En Pere Mestre Roca és el nou Guarda Rural de la Càmbra Agrària.

COMUNICATS

La ampliación del puerto deportivo de Cala Ratjada

Sr. Director:

Le agradeceremos que, si lo estima oportuno, se digna publicar en el periódico de su dirección, la nota adjunta del Cabildo de esta Cofradía, la cual pretende aclarar algunos puntos confusos respecto de la actitud de este organismo frente a la ampliación del Puerto Deportivo de Cala Ratjada y de la cual se han hecho eco diversos medios de comunicación.

En la confianza de ver atendida nuestra petición, aprovechamos para saludarle muy atte.

En los últimos días han venido circulando inasistentes rumores

(de los cuales se ha hecho eco algún sector de la prensa), acerca de la postura adoptada por la Cofradía de Pescadores de Cala Ratjada sobre la posible ampliación del Puerto Deportivo de esta localidad. Como quiera que las versiones que circulan al respecto no se ajustan a la realidad, el Cabildo de esta Cofradía en reunión urgente, ha decidido someter a la opinión pública las aclaraciones siguientes sobre el tema:

1o.- La decisión adoptada por la Cofradía de Pescadores de Cala Ratjada lo fue por votación de sus asociados. Si bien es cierto que no era premisa obligatoria, se entendió que el tema era lo suficientemente importante como para que pudieran pronunciarse todos los integrantes de nuestra entidad.

2o.- Como consecuencia del punto 1o., no puede ser imputable la decisión tomada, a la persona del Patrón Mayor D. Pedro Morey Melis, el cual guardó una exquisita neutralidad para evitar influir sobre los asociados en cualquier sentido.

3o.- La decisión adoptada por mayoría absoluta de votantes, no fue en ningún caso la de oponerse a la ampliación del puerto deportivo de Cala Ratjada. La decisión hacía referencia única y exclusivamente al proyecto presentado.

4o.- El Patrón Mayor, D. Pedro Morey Melis, en la reunión mantenida en el Ayuntamiento con otras entidades para debatir el tema, puntualizó que si bien, a título personal y como comerciante, podría mantener una actitud favorable a la ampliación, como tal Patrón Mayor debía ser portavoz del sentir mayoritario de los asociados de la Cofradía.

5o.- Cualquier intento de desvirtuar la actuación de la Cofradía de Pescadores de Cala Ratjada, respecto del tema que nos ocupa, hallará la respuesta de la misma en la forma adecuada. Por lo tanto, y a la vista de la situación creada, este Cabildo se reserva las acciones legales a que pudiera dar lugar la tergiversación de los hechos acaecidos.

Cofradía de Pescadores "Virgen del Carmen" de Cala Ratjada.

PARTIT SOCIALISTA

El Comité Local Socialista, reunida l'Agrupació de Capdepera amb assemblea el dia 10 de març, va presentar llur dimissió. Després de moltes reflexions sobre el que calia fer, donat el caire esgarrat que havia pres la nostra problemàtica; donat també el silenci de la F.S.B. entorn als nostres regidors, que esperaven el seu pronunciament per dimitir o no dimitir, i que, després d'arrossegar-los de comissió en comissió, s'arribà a la fita amb una rentada de mans; i donat, a més a més, que la política personal i personalista del Senyor Batle desdium de la nostra manera d'entendre el socialisme, i que, avui per avui, la seva manera d'entendre i resoldre la problemàtica municipal no és més que una grotesca ganyota, ofensiva i burlesca, a l'esperit de equanimitat, honestedat, transparència i equitat que amarava els discursos electorals, pronunciats vehementment dins el Recreo; donat que la corrupció segueix agombolada a l'edifici de la Plaça des Sitjar -la paraula és forta, però no en tennim d'altra fins que se mos demostrï com han desaparegut els 1.000 marc (unes 40.000 pessetes) que va donar aquell estranger- nosaltres no podem, ni volem, fer-nos responsables de les abrivades disbauxes del Senyor Batle.

Per això, i per altres moltes coses que ens callam, presentarem la dimissió els consellers i el Comité.

Comité i Regidors dimitits

DURANT EL MES DE MARÇ ...

HAN NASCUT:

Abel Servera Perona, d'En Lorenzo i de Na Alfonsa.

Juan Marcos del Río Weihert, d'En Fernando i de Na Ann Margret.

Antonia Noyá Cassellas, d'En Baltasar i de Na Carmen.

María Domingo Tili, d'En Pedro i de Na María Esperanza.

S'HAN CASAT:

En Pedro Alzina Garau amb Na Juana María Carreras Boti.

En Antonio Juan Salom amb Na Catalina Rosselló Juan.

En José Alberto Cantó Bernat amb Na María Francisca Campins Vivancos.

HAN MORT:

Na Hanni Gertrud Schiffer.

Na Francisca Terrasa Orni.

En Pedro Colom Guiscafré.

Na Gertrud Christa Grosz.

23 febrer

Ofertiré muntanyes de monedes
als escamots anònims que trontollen
pels buits carrers perquè hi assassinin
la poca llum

I així després guanyant la por la fosc
convertiré la festa en sepeli
embull concís vertitat absoluta
fins a desà.

Miquel Flaquer

NUS EN PARAULES — Toni Garau

- 1.- N'hi ha massa que al "no puc" li diuen "no vull".
- 2.- No sol fallar: els qui demanen dictadu ra és que la necessiten per comandar dins ca seva.
- 3.- Sembla que ningú vol esser pare de la pudor: els de Capdepera l'anomenam "el pont d'Artà" i els d'allà li diuen "el pont de Capdepera".
- 4.- Si només ho feis qüestió de centímetres, per molts que siguin, el vostre sexe és molt petit.
- 5.- Si fos Déu... no sé per on començaria.
(Se pot afegir: Sembla que Déu tampoc ho sap, tampoc ell comença).

Mallorca no mos perdonis
perquè no tenim perdó.
Tos propis fills te maltracten
i et venen a l'invasor,
i al què s'alça a defensar-te
se l'acusa de traïdor.

Fa segles aquí es lluitava
contra la dominació
estrangera que assolava
les nostres possessions.
Avui contemplan, mans fentes,
nostra pròpia destrucció.

Som fills que a la pròpia mare
li negam el nostre amor,
li xuclam la sang i, a canvi,
la venem de glop en glop.
Entre fills d'aquesta raça
no hi trobareu germanor.

Mallorquins de plà i muntanya,
hereus del Conqueridor,
feis honor a vostre llinatge
lluitant per vostra nació.
Mallorca mos necessita
per la seva salvació.

Jaume Fuster

perquè ? —

- PER QUÈ en el Castell no hi ha cap lloc
per tirar-hi les botelles, pots,
bosses i altres brutors?
- PER QUÈ tot s'agafa pel cap que crema
quan a la revista només hi ha
una secció dedicada al seco-
rrim?
- PER QUÈ no mos diuen si han tancat l'es-
corxador a fi que no hi entri
ningú o perquè no treguin les
escombraries que hi ha dedins?
- PER QUÈ aquell poble que matava el mis-
satger que duia males notícies
encara té seguidors?

REFLEXIO SOBRE L'ENSENYAMENT (II)

Vaig escriure, en la reflexió anterior, que l'escola que ha de potenciar homes i dones lliures.

Idó bé, perquè aquesta potenciació pugui ser efectiva, s'ha de deixar de donar als alumnes una cultura baratera i capadora i uns coneixements memorístics encaminats només a conseguir un títol, com si el goig de viure la vida amb plenitud dependís exclusivament d'un títol universitari, dels doblers o de l'astúcia. Així, per aquest camí, sols s'aconsegueix fabricar homes violents, competitius i depredadors: pasta tova capaç d'assimilar qualsevol forma d'interés pels mandataris. L'ensenyament ha de deixar de ser una mercaderia que se ven, una inversió a llarg terme que el poder ajusta a la força de la seva permanència.

L'escola per cada alumne ha de ser una possibilitat de realització personal i col·lectiva, on l'imaginació, l'espontaneïtat de les inquietuts, els dubtes als dogmes imposats, l'idea de la llibertat han de ser eines de lluita per l'aventura de cada dia, i no vanes cabòries sobre les quals no se pot tenir l'atreviment de pensar.

Es dins l'escola que s'ha d'ensenyar als nins i nines tot allò que ja no podrà aprendre al carrer, quan ja estiran deformats i condicionats:

Que l'home no ha produït res tan hermós ni tan útil com la natura, i que destruir-la o degradar-la és un assassinat que no té perdó.

Que no ha de col·laborar en res generador de violència.

Que l'esport és una cosa per embellir el cos i gaudir, no per guanyar medalles i competir.

Que amb qui ha de competir és amb ell mateix, per superar-se.

Que tota recompensa la rebrà a mida que anem millorant les estructures de la societat.

Que el coneixement d'ell mateix i el desenvolupament de la seva intel·ligència el capacitaran per ser home lliure.

Que totes les guerres del món només generen misèria i insolidaritat, per molt santes i patriòtiques que siguin.

Que tots els avanços tecnològics o científics, per molt espectaculars i sorprenents que siguin, no aconsegueixen desterrar la violència ni la cobdícia del món.

Que només pot aconseguir-ho l'amor, amb el seu més ampla sentit.

Que hi ha que duplicar l'esforç per desenvolupar la capacitat creadora que l'home porta ajasada dins ell.

Que hi ha que fer-lo conscient del seu valor individual per millor copsar la necessitat de la comunitat.

Que la comunicació, la comprensió i la solidaritat són les arrels de la germanor.

Que l'ésser humà només té una vida i que és monstruós el que se li fa fer amb ella.

Que no hi ha herois, perquè tots han estat víctimes i botxins.

Que la seva ment és una font de riquesa espiritual i creativa i que l'haurà d'explotar tota per enriquir tots els actes de la vida i sentir-se més ple, més lliure i més feliç.

Ja sé, amic lector, que penses que estic parlant d'una Utopia. Però, què vols? M'agrada engrescar-me dins l'aventura dels somnis utòpics. Creus que tot aquest desgavell urbanístic de la ribera, que tots els atemptats ecològics, que tota la destrossa paisatgística que s'ha fet dins el nostre terme, hauria estat possible si aquesta "utopia" hagués entrat a temps dins l'escola?

Jo crec que no.

Dins l'escola s'està jugant el futur de l'Humanitat. I si l'escola té la potència de desenvolupament de l'ésser humà, hauria de tenir prioritat una adequada formació del personal docent, que no el crec responsable de l'actual situació, sinó part del foll engranatge que hauríem de fer botir.

Cal pensar que l'empenyorament en ajudar a que tot això se dugui a terme, jo li diria fer cultura.

L'Història ens pot donar exemples a seguir i un d'ells és l'Institut Lliure d'Ensenyança de don Francisco Giner de los Rios.

entrevistes

¿QUE SIGNIFICA PASQUA DINS LA VIDA DE LES VOSTRES COMUNITATS?

- ASPECTES QUE CONSIDERAU MÉS IMPORTANTS DE LA PASSIÓ-MORT-RESURRECCIÓ.
- CELEBRACIONS MÉS SIGNIFICATIVES.

T.J. La Pasqua era una celebració que se le mandó celebrar una vez al año a la nación de Israel y fué sustituida por la celebración de la muerte del Señor como nuevo pacto (alianza) Lucas 22, 19-20; 1Corintios 11, 23-26. Así pues ésta es la única celebración que se manda a los cristianos guardar en conmemoración de la muerte de Cristo. Jesús la instituyó el 14 de Nisan, la noche de Pasqua, instantes antes de morir.

A.G. Es una de les festes més importants dins el poble. Sembla una gran festa de primavera. Naturalment això té unes repercussions sobre la comunitat cristiana; Pasqua és un esclat de vida i esperança. Pasqua convida a que, al manco un dia, creguem que si volguéssim i poguéssim seriem millors. Els cristians celebren que Jesús ho va fer. És un temps de reconciliació, demanar i donar el perdó. Tant el Dijous Sant com el dia de Pasqua són dies en que l'Eucaristia més que mai té una dimensió solidària, accentua l'exigència comunitària. És el moment dels "molts d'anys", d'animar-nos els uns als altres. Voldria que es donés més importància a la celebració que a les processons. A l'hora de valorar la Pasqua voldria que es demanés, no si ha sortit tot bé, sinó la vivència que hem tingut del perdó, de la solidaritat, de l'alegria.

M.P. El significat de Pasqua té l'origen en l'alliberació del poble d'Israel de l'esclavitud d'Egipte. La mort del "anyell" allibera els primogenits israelites i és el símbol de Crist que amb la seva mort nos allibera del pecat i nos dona vida. Lo més significatiu per noltros aquests dies és celebrar el sacrifici de Crist i les set paraules.

Estam a punt de començar la Setmana Santa. En aquest país Pasqua és un fet que afecta a tots, creients o no, quan no sigui per res més perquè es fa. Pensam també que per als cristians són dies plens de contingut. Per aquest motiu hem volgut dedicar representant de cada una de les confessions religioses que més presència tenen en el nostre poble. Els entrevistats: ANTONI GARAU (Església Catòlica). MIQUEL PASCUAL (Església Evangèlica). TESTIGOS CRISTIANOS DE JEHOVA.

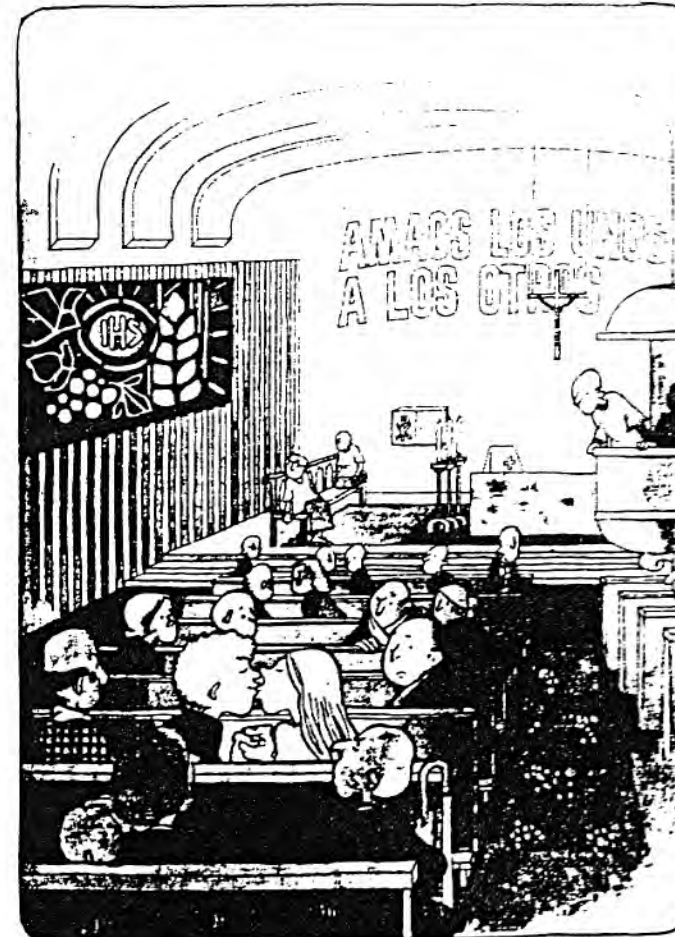
¿COM AFECTA LA MODERNITAT (l'ambient de passar-ho bé, consumir, "passar", etc.) LES VOSTRES COMUNITATS?

M.P. Tot això no afecta per res a les nostres celebracions ni a les nostres creències bàsiques que són inamovibles. Cada setmana o cada mes, segons l'església, es dona la Comunió que és lo que Crist mos va manar.

A.G. Abans la Setmana Santa es vivia tota la setmana, totes les hores del dia, avui ha quedat reduïda a unes hores importants d'uns dies importants. Entre noltros experimentam una doble incidència: a) La temporada turística acaba de començar i la gent ha perdut el ritme més pausat de l'hivern. b) Arriba gent nova, de vacances, i la que participa en les celebracions enriqueix molt la comunitat. L'ambient de vacances, amb molta gent que no participa a les funcions religioses, fomenta el respecte mutu i fa que el creient hagi de prendre una decisió personal i lliure d'anar a l'església. El fenomen consumista, passota, etc., afecta tot l'any les nostres comunitats. Tot lo que sigui superficialitat està barallat amb una opció de fe, de seguir Jesús.

T.J. Por causa de estas influencias modernas que ya se profetizaron en 2 Timoteo 3, 1-5 al mostrar que habría gran amor a los placeres y no a Dios etc..., el cristiano tiene que esforzarse hoy en día para cumplir el mandato de 1 Juan 2, 15-17 en donde se expresa cual debe ser la actitud del cristiano en cuanto a su relación con el mundo que le rodea; se nos está mandando que no amemos al mundo.

ni sus cosas pues como dice 1 Cor. 15, 33 las malas asociaciones echan a perder los hábitos útiles. Por tanto nos esforzamos por seguir un derrotero de vida según los principios bíblicos y no según la corriente moderna por muy llamativa e inofensiva que parezca, según indica Colosenses 2, 8.

"ET DEMAN, PARE, QUE AQUESTS I ELS QUI CREURAN EN MI SIGUIN U, COM TU, PARE, ESTAS COMPENETRAT AMB MI I JO AMB TU; PERQUE EL MÓN CREGUI QUE TU M'ENVIARES". St. Joan.

- ¿COM RESSONEN AQUESTES PARAULES?
- ¿QUE ES POT FER A NIVELL DE POBLE?

A.G. Aquestes paraules de Jesús són un avís, unes missions a les que pot ser mai arribarem, però a les que mai podem renunciar. Pens que només nos podem unir en l'entrega als altres, mai discutint un credo i uns llibres. A nivell de poble, veim que en aquests moments dins el nostre poble hi trobam divisions, gent enemistada, persones que pensen malament de les altres, gent que cerca només el seu profit. Els cristians mai hauriem de renunciar a una paraula i una actitud de perdó, d'acostament. És important preocupar-nos més dels nins, al·lots, joves. Prendre consciència que mai mos podrem salvar, ni tan sols econòmicament, en solitari, sinó com a col·lectiu. Si no hi ha vida, i vida amb tothom, no hi pot haver Pasqua.

M.P. Aquestes paraules són bàsiques: són paraules de Crist. Hi ha una gran dificultat que vos explicaré amb paraules de la Bíblia. Crist ho va dir ben clar: "Jo som el camí, la veritat i la vida". És a dir, només hi ha un camí i és seguir la Paraula de Déu feelment. L'Església Catòlica diu que tots els sants són mediadors i això és mentida perquè l'Evangeli diu ben clar que no més Crist mos pot salvar. Tampoc podem acceptar que el Papa sigui el successor de Pere, perquè aquest no va esser papa. Ni tan sols s'ha pogut arribar a sebre cert si va anar a Roma. El primer Papa ho va esser en el segle III, quan Constantí, cansat de tenir guerra es va convertir al Cristianisme. És a dir ho varen simular ell i el poble romà, però lo que va passar és que els cristians es paganitzaren. Fins i tot la celebració de Nadal, el 25 de desembre, té l'origen d'una festa que celebraven els romans. El representant de Crist és l'Esperit. Els desastres que passen actualment són l'anticipació de la venguda de Crist a cercar els qui creuen en Ell. Noltros mos guiam per la Bíblia, l'Església Catòlica per la Bíblia i la Tradició. Totes aquestes coses no les podem acceptar. És per això que la majoria d'Esglésies Reformades i Evangèliques pensen que l'ecumenisme és un fracàs.

T.J. Así como Jehová Dios y Jesucristo su Hijo estaban en armonía y de acuerdo entre sí (Juan 5, 3 y 4, 34), Jesús dijo también que, tal como él y su Padre eran uno así se había de hacer uno a sus discípulos. No como un solo Dios, no como un solo individuo de muchas personas. No, sino uno en creencia en el un solo Dios y en el nombre de aquel a quien Dios envió; uno en la clase de fruto que producen por el mismo espíritu; uno en la clase de obra; uno en armonía y acuerdo entre sí; uno en el mismo propósito y objetivo que es la vindicación de Jehová como el "solo Dios verdadero" y la salvación de la familia humana por Jesucristo para la gloria de Dios.

Los Testigos de Jehová de la localidad se prestarían gustosamente a ampliar esta información breve a cualquier persona interesada así como a tratar sobre cualquier otro tema bíblico. También aprovechamos la ocasión para invitarles a la ya próxima celebración del Memorial de la muerte de nuestro Señor Jesucristo, que se celebrará el día 19 de los corrientes (domingo) a las 21 horas en el Salón del Reino de los Testigos de Jehová, Urbanización Ca S'Hereu, 96 -Son Ser vera (Mallorca).

COLLABORATIONS

Materials per a la nostra història

EL CAMPO

La estructura de la propiedad de la tierra, derivada del Repartimiento efectuado por Jaime I tras la conquista de la isla a los musulmanes en el año 1230, se conservó en un régimen de grandes extensiones de tierra -les possessions- concentradas en las manos de un reducido grupo de propietarios.

Durante la segunda mitad del siglo XVIII y principios del XIX, se fueron vendiendo parcelas en "Es Figueral" que linda con la carretera de Cala Rajada, en "En Pau" y en "Ses Saragosses" ocupadas por los Regulares expulsos del Colegio de San Ignacio de la villa de Pollença y "es Camp de N'Amic tinguda per agregació dins la Porció Eclesiàstica".

Las leyes desvinculadoras en la transmisión de la propiedad no empezaron a ser efectivas hasta, aproximadamente, 1840. Seguramente al amparo de estas leyes se segregó de la "possession de S'Heretat" los predios de "Ca'n Cardaix", "Son Favar" y "Son Cabilla". "Es Claper" se fue dividiendo entre la familia; "Son Bessó" y "Sa Mesquida" se dividieron en dos zonas "sa de dalt i sa de baix".

En la segunda mitad del siglo XIX se empezaron a parcelar las grandes "possessions". Por estas fechas, los términos municipales donde más abundan los latifundios son: Banyalbufar (un 87 % del término), Establiments (79 %), Estellençs (76 %), Calvià (73 %), Puigpunyent (72 %), Vilafranca (69 %), Valldemossa (69 %), Son Serveira (68 %), Capdepera (67 %). Por lo

general la fragmentación en los municipios muy montañosos era menor que en las tierras del centro de la isla que son más llanas.

En 1860 se estaba parcelando del predio de "Son Bessó" al "Sementer del Carregador" y la zona del "Coll d'En Figuera".

Según el informe de la crisis Agrícola y Pecuaria de 1887-88 "la ley de desvinculación y la desamortización civil y eclesiástica han producido muy benéficos efectos arrancando la propiedad de las manos muertas para entregarla dividida a infinidad de labradores inteligentes y activos".

En cuanto a cultivos Capdepera está incluida en una zona de producción netamente cerealista junto a los pueblos del Pla. Pueblos en los que el cereal predomina absolutamente o aparece combinado con la higuera.

Según el censo agrario de 1860 la extensión de los cultivos por hectáreas en Capdepera es el siguiente:

- Cebada y avena	635 Has.
- Trigo	594 "
- Olivar	340 "
- Legumbres	110 "
- Higueral	79 "
- Hortalizas, verde	22 "
- Viñedo	10 "
- Algarrobal	8 "
- Almendro	4 "
- Frutales	1 "

La mayor parte del terreno cultivable se destina a los cereales para asegurar, en lo posible, ante la inseguridad y mala comunicación, el autoabastecimiento.

"El creixement vegetatiu de la població, és a dir, les diferències existents entre naixements i defuncions, va estar condicionat per les variacions de la producció d'aliments. Uns anys de mala collita de grans provocava un descens de la població; per altra banda, els anys de bones collites solia produir-se el fenomen contrari".

En esta segunda mitad de siglo se produce en Mallorca y en Capdepera el declive de los cultivos típicos de una producción agrícola orientada hacia la autosubsistencia (cereales) y su sustitución por unos determinados productos que tienen una salida al mercado exterior.

Pep Terrassa

RECERCA DINS LA TRADICIÓ ORAL DE CAPDEPERA

Capdepera és un poble que, a partir de la meitat del segle XIX començà a comercialitzar l'excedent d'obra de pau ma produït a la vila. Un dels capdavaners fou En Joan Moll, més conegut popularment com En Joan Gregori. Però aquesta artesanía es desenvolupà per causes precàries, com pot ser la manca d'abastament en l'agricultura de mitjans rudimentaris. Aprofitant els mesos que precedien, al segar, a la recollida de ametles per a arrabassar les paumes, matèria prima d'aquesta artesanía de Capdepera, treballada primordialment per les mestresses de casa.

Així és com s'estableix un sistema de canvi entre els traginers, (homos que tenien un comerç i anaven de casa en casa arreplegant l'obra ja finalitzada). Aquesta producció era baratada per matèries de primera necessitat adquirides abans en el seu comerç per les ja esmentades mestresses de casa. El comerç estava monopolitzat en unes poques mans; essent perceptible una necessitat emprenedora i vital en el poble per un costat, tenint present la manca de demanda exterior per l'altre.

Es a partir d'aquí que sorgí una societat anònima anomenada "La Palmera", fundada en els voltants de 1905, que com indica l'expressió mateixa, aquesta societat tenia com a objectiu principal la comercialització de la pauma. Com qualsevol societat anònima el seu funcionament intern partia de les participacions dels seus membres; que podien estar decantades amb dues vertents: Aportant-hi petites accions o amb feina.

La dita societat estava presidida per En Toni Vaquer, "de S'Heretat".

"La Palmera" estava i està ubicada a la Plaça de l'Orient, construïda pel mestre Mateu Bauçà, conegut com Es Mestre Tacó. Poc a poc es varen anar creant els locals corresponents a la tasca esmentada, que consistia en un casino i la sala d'actes en el primer pis i les botigues en els baixos, com

la de "ses Pedasses".

El funcionament d'aquesta entitat està enfocat de cara a suplir la manca de productes de consum com poden ésser la farina i el sucre. I la exportació primordialment de la l'obra de la pau ma i de la fusta elaborada a la serradora; diversificada en llenya d'alzina i pi, per a fer taulons dels troncs més grossos, dels més petits per a carbó i aprofitant l'escorxa de pi per colorants.

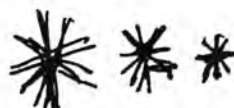
El tràfic comercial s'efectuava mitjançant els carros que arribaven solament fins a Manacor degut a una economia de mercat, ja que els resultava més econòmic que fent el trajecte des de Ciutat.

Respecte a la importació-exportació era efectuada mitjançant paquebots de la seva propietat, anomenats: El Sant Miquel, El Sant Bartomeu i El Sant Josep.

No cal oblidar però el problema del desembarcament, havent d'ésser efectuat dins Cala Gat, per la manca d'un port per a tals efectes.

A la segona dècada del noucents, degut a causes internes, sinó també a la situació socio-política del moment i l'arribada del tren a Artà l'any 1921, "La Palmera" perd gran part del mercat de distribució interior, perquè Manacor, Sant Llorenç, Son Servera i Artà seran proveïts d'un nou mitjà de transport més ràpid i econòmic. Llavors ens trobam l'esmentada societat ja defallida quedant en mans de l'antic president, el qual no veu bonança en el seu port venint-se tot a baix; perd gran part dels paquebots. Ja el 1928 "La Palmera" es veu reduïda a la mínima expressió essent venedora novament.

Maria Antònia Sancho

F.G. DIAZ

Hace unos años, un amigo me enseñaba con gran satisfacción un moder-
nísimo reloj que acababan de regalar
le, un último modelo: automático, ca-
lendario, sumergible, cronómetro, des-
pertador, ultraplano, sin manecillas
ni esfera numérica... A su lado, el
mío -comprado hace algunos años- pa-
recía anticuado, una pieza de museo.
Pregunté a mi amigo que cómo se las
apañaba para ponerlo en hora cuando
había cambios de horario oficial. Me
contestó que no lo sabía, que tenía
que preguntarlo... Quedé pasmado: pron-
to hará falta una hoja de instruccio-
nes para manejar un simple reloj. Va
ya adelantos!

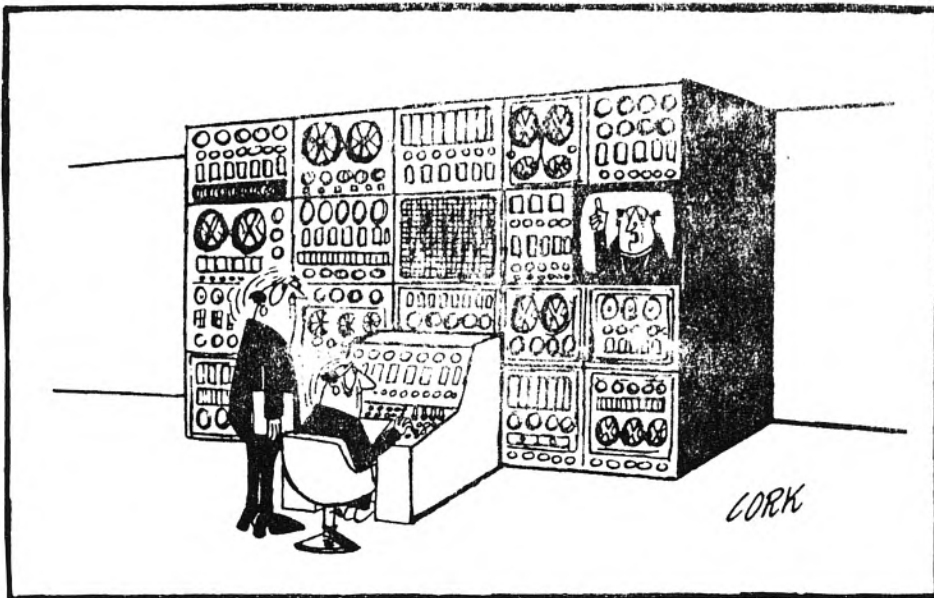
A mucha gente le pasa como a los -
que hicieron el regalo a mi amigo:
piensan que lo complicado es lo me-
jor. Mientras más novedades y meca-
nismos tenga un reloj, mientras más
moderno sea, mejor funcionará, se di-
cen. Olvidan que no todas las noveda-
des de los últimos productos son im-
prescindibles. Lo mismo podría decir-
se de los frigoríficos, de los tele-
visores, de las cámaras fotográficas
y de todos aquellos aparatos que, se-
gún la publicidad, hacen nuestra vi-
da moderna, civilizada. No es un se-
creto para nadie que vivimos en una
sociedad que fomenta el consumo, el
despilfarro, el recambio de las pre-
ndas que compramos hace un año o dos
y que ya han pasado de moda. Antes,
un mechero, un anillo, unas lentes...
eran objetos duraderos, a los que se
cogía cariño y que se transmitían de
padres a hijos. Ahora, en cambio, no
se tiene ningún cariño especial por
las cosas, sustituimos unas por otras
con indiferencia, incitados por las
facilidades que nos otorga el merca-
do. Todo esto ocurre porque no se en-
tiende el concepto de civilización
de un modo adecuado.

Efectivamente, para muchos, la pa-
labra civilización se relaciona con-
que haya más automóviles, edificios
con varias plantas, autopistas gigan-
tescas, maquinitas de aire caliente
para secar las manos, etc. La idea
de novedad se hace así equivalente a
la de consumo, la de consumo a la de
civilización, la de civilización a
la de cultura. Sin embargo, ninguna
de esas palabras significa lo mismo,
a pesar de que algunos quieran con-
fundirlas. Se decía, por ejemplo, que
construir en Palma una carretera en-
tre la muralla y el mar era un ade-

lanto, un acto de progreso. Mentira
podrida. Eso era y es un crimen ur-
banístico, una agresión contra la -
mas elemental de las estéticas. Quie-
nes quieren confundir los atentados
a paisaje con la idea de civiliza-
ción, quizás tengan sus buenas -o me-
jor dicho, malas- razones económicas
para ello, pero el pueblo llano, no.
El pueblo llano no gana nada con ta-
les confusiones, más bien pierde. Pier-
de el gozar de un paisaje que era de
todos y que pasa a ser negocio de u-
nos cuantos. Por eso no conviene to-
lerar ciertas confusiones; por eso -
conviene recordar cuál es el signifi-
cado auténtico de ciertas palabras.
De civilización, por ejemplo: conjun-
to de conocimientos, tradiciones y
costumbres que constituyen el estado
social de un pueblo, su personalidad
histórica. Es decir, que el conteni-
do de la civilización arranca del pa-
sado, de todo lo heredado de los que
nos antecedieron. No se puede partir
de cero para progresar; tampoco se
trata de anular las propias tradicio-
nes y suplantarlas por otras extra-
ñas. Desgraciadamente, eso es lo que
ocurre actualmente; en el caso de los
pueblos pequeños se ve claro. Cada
pueblo, por aislado que esté, perte-
nece a un área de civilización, tie-
ne sus propias raíces culturales, de
las que no puede desprenderse si no
es a costa de matar algo esencial de
su personalidad. Hace algunos años -
los pueblos vivían encerrados en sí
mismos y se les negaba el contacto
con el exterior, sobre todo a las po-
blaciones rurales. Se tenía cierto
miedo a lo que pudiera venir de fue-
ra. Esa es una actitud conservadora,
que pretende vivir totalmente de es-
paldas al avance de la Historia. Hoy
no es posible tal postura: los medios
de comunicación (cine, periódicos, te-
levisión) tienden a difundir unas de
terminadas modas y su fuerza es inne-
gable. Pero tampoco se trata de que
aceptemos todo lo que se dicta desde
esos medios, sin tener en cuenta las
peculiaridades de cada población. Cuan-
do en los pueblos que tienen una es-
tética, un tipo de edificios, de ca-
lles, de fachadas, de ventanas, que
se viene conservando desde hace va-
rios siglos en muchos casos, se in-
troducen novedades que tienden a i-
gualar, a imitar el modelo de las ciu-
dades, se está cometiendo una atroci-
dad irreparable. Quiero decir que re-
sulta una aberración tratar de copiar

en los pueblos, el modo de vida de las ciudades. Estas, cada vez se parecen más las unas a las otras, todas van perdiendo su personalidad, su distinción histórica. Las modernas calles de Palma son absolutamente iguales a las de Madrid, Barcelona o Londres. Los arquitectos y urbanistas más inteligentes y honrados se están dando cuenta de esa perturbadora situación, se dan cuenta de que ni el medio geográfico ni la personalidad humana tradicional de un palmesano son idénticos a los de un madrileño o un barcelonés, y que, por tanto, su medio urbano, su vivienda, etc., tendrían que diferenciarse. En Mallorca hay muchos pueblos que han conservado hasta ahora todo su carácter, to-

da su estética; se han adaptado en muchos aspectos a los ritmos modernos, pero han rechazado otros aspectos para conservar mejor su personalidad. Este es precisamente el concepto de civilización. Destruir las casas de los pueblos para edificar bloques de pisos significa traicionar, negar la civilización que se apoya en honradas raíces históricas. En algunos lugares, todavía hay la oportunidad de impedir que se cometan nuevas barbaridades. La responsabilidad atañe a todos, en mayor o menor medida.

- LLOCS DE VENDA:
- Els tres Estancos de Capdepera i Cala Rajada.
 - Llibreria. Plaça de l'Orient.
 - Llibreria. Cala Rajada.
 - Llibreria Escolar.

Ràdio-afició

La Radioafición, este entretenimiento que para muchos es un fenómeno desconocido, ha tenido un auge en adictos últimamente en Capdepera y Cala Ratjada. Desde hace bastante tiempo ya se ha contado con cuatro, hoy veteranos, entusiastas de la radio en Cala Ratjada, quienes han hecho contactos prácticamente con todo el mundo, y al mismo tiempo promocionado nuestra zona a nivel turístico. Nos referimos a los titulares de los indicativos siguientes: EA6EV, EA6EW, EA6E2 y EA6GM.

Son muchas las visitas que en verano reciben de otros radioaficionados, sobre todo Europeos, que han elegido Cala Ratjada para su punto de vacaciones.

La Radioafición, en este mundo de hoy tan falto de diálogo y tertulias, es un medio de comunicación que hace que se puedan conocer mejor las personas, puedan comunicarse, y aprovechar la cultura y conocimientos de unos para con los otros. Los radioaficionados prestan interesadamente su ayuda a la Cruz Roja, en accidentes, localización de medicamentos difíciles de obtener, incendios, etc., así como colaboran con Protección Civil y otras entidades públicas.

Los Radioaficionados de Capdepera y Cala Ratjada han conseguido del Ayuntamiento de Capdepera, el que les fuera cedido un local en la última planta de la futura Casa de Cultura (Guardería - Infantil Municipal de Capdepera), donde se podrán reunir periódicamente, organizar charlas, preparar a los futuros radioaficionados para la obtención de licencias, etc. Cabe reseñar aquí que actualmente habrá en nuestra zona unos veinte seguidores de la radio y que en un futuro próximo se podrán presentar

a los exámenes para la obtención de las licencias:

Una comisión gestora ha presentado en el Gobierno Civil los estatutos de un Club que una vez legalizado funcionará con el nombre de Radioclub Cultural Capdepera, al cual se podrán asociar todas las personas que así lo manifiesten. Desde esta misma publicación se dará conocimiento de cuando será ello posible.

Durante el pasado invierno han organizado tres charlas-coloquio sobre para-psicología, ovnis, etc. con bastante éxito y aceptación.

La última actividad que han desarrollado ha sido "el día de la Radioafición en las Escuelas". Tuvo lugar el viernes día 20 de Marzo en el colegio "s, Alzinar de Capdepera" entre todos los alumnos de la 2ª etapa de E.G.B. Por la mañana se dio a conocer el funcionamiento de la radio y se hizo una demostración que fue seguida con mucho interés. Por la tarde todos los alumnos que lo desearon pudieron realizar un contacto por radio, resultando un éxito, ya que los que tomaron parte en estas prácticas fueron unos 200. Todos ellos recibirán un pequeño diploma acreditativo de haber participado en estas actividades.

Los Radioaficionados locales desean de estas líneas agradecer a la Dirección del Centro y al profesor y radioaficionado D. Gaspar Aguiló la colaboración prestada para poder llevar a cabo esta diada.

Cualquier persona que desee informarse sobre la radioafición local puede ponerse en contacto con José Manuel García (Hotel Baviera), Delegado Local de UR para nuestra zona.

GUILLEM GARAU.

esports

Qui més qui manco, deu tenir encara ben present el partit que l'Escolar va jugar amb el Porto Cristo i que va acabar 1-0 favorable als locals. Com sigui que l'equip visitant, aferrant-se a l'alineació de dos jugadors juvenils per part de l'equip de Capdepera, va fer-se seus els dos punts que no havia guanyat en el terreny de joc, l'afició, directius i jugadors locals consideraren que l'actitud de la gent del Port no havia estat la més correcta que calia esperar de les bones relacions existents entre els dos Clubs.

La Directiva de l'Escolar s, ha pronunciat d, una manera oficial al respecte a través d, un escrit dirigit a diferents medis de comunicació i que també hem rebut a "Cap Vermell". El reproduïm textualment:

"En nombre de nuestro Club, mucho le agradeceré que inserte la presente en esa revista, a modo de explicación:
A LA ATENCION DE LOS SEÑORES SOCIOS DEL C.D. ESCOLAR.

Amigos Socios: Después de habernos sido descontados dos puntos de la clasificación general-Campeonato de Liga de 1ª Preferente-nos creemos en la obligación de informarles sobre el particular:

El no conocimiento del Reglamento de Fútbol como está escrito, no nos exime de culpa en ningún momento y en esto somos responsables y por lo tanto culpables, pues equivocadamente nos creíamos que un jugador podía jugar un partido después de otro si éste empezaba 24 horas después de haber empezado el otro. Hemos aprendido que las 24 horas deben ser de final a comienzo.

Queremos hacer constar que nuestro

craso error fue alinear dos juveniles con solo 23 horas de diferencia, que, junto con otro juvenil reglamentariamente legal y tres chicos de 18 años en el equipo, fueron suficientes para ganar al Porto Cristo y que, los dos puntos el Reglamento los moverá, pero el resultado del encuentro ESCOLAR, 1-PORTO CRISTO, 0, es inamovible.

Que de nada nos ha servido recurrir al artículo 293 -modificado el 19-11-80 porque como decimos, ha sido cambiado, lástima que no lo hubiera sido el 228 apartado 5º.

Que debido a la que en reunión de nuestra Junta Directiva acordó el pasado 31 de Marzo, publicamos la presente a modo de explicación y defensa y señalar también que continuamos admirando a la Afición del Porto Cristo, jugadores, técnicos y Directivos, pero que gracias al o los responsables de la denuncia, mientras éstos sigan, no mantendremos otras relaciones con el Porto Cristo más que las REGLAMENTARIAMENTE FEDERATIVAS.

Muy atentamente.

Capdepera, 1 de Abril de 1.981.

La carta va signada pel President i pel Secretari del Escolar, senyors Gallego i Nadal, respectivament.

ALTRES NOTICIES

Hem d, insistir, una vegada més en l'excel.lent campanya que han culminat els Infants de l'Escolar. De la mà d, en Guillem Danús han acabat tercers a la classificació, darrera el Poblense i l'Olimpic. I hom pensa que si el campionat tengués més durada, encara s, enfilarien més. No hi ha que oblidar que al penúltim partit guanyaren a l'Olimpic 0-1 en un encontre disputat a Manacor. Contra el Campos, enmig d, un ambient -

de festa (clavells, coets i xampan) els infants tancaren l'exercici amb una nova victòria per 4-1. Ara sols en Biel Bernat resta en actiu i això com a jugador de la Selecció de les Balears.

No podem deixar d'ocupar-nos, també, del partit Escolar-Artà. Tothom reconeix que els encontres entre els dos equips de la comarca constitueixen quelcom més que un partit de futbol. Així, el 29 de Març, l'ambient era de gala a Capdepera i la recaptació prou substanciosa.

Quan als 20 minuts, l'Escolar s'havia adelantat amb un 3-0, gràcies a l'esforç de tots i a l'encert particular d'en Serapio, pareixia que l'Artà s'entregaria. No fou així. Els visitants escurçaren les distàncies mitjançant dos "penaltys" força rigorosos, amb tot el segon temps per davant. I el que són les coses, els darrers 45 minuts transcurriren enmig d'un clima emocionant, propi d'aquests partits, però sense que el marcador se tornàs moure.

Pensem que el resultat final reflecta més o menys el que passà en el camp.

Que la campanya de l'Escolar a Preferent no ha sigut lo brillant que s'esperava, no cal repetir-ho. Hi han influït diverses circumstàncies entre les que s'ha de destacar el cúmul de lesions que han patit els seus jugadors. De les més recents, hem de destacar l'operació de menisc que ha sofert en Manolo Ferrer i les fractures (de les quals en van enguixats) d'en Bernat Martí i en Miquel Ferrer)

Desitjam als tres jugadors una prope-
ra i total recuperació.

No sempre, desgraciadament, tenim ocasió de destacar notícies d'atletisme. I és clar, quan ho podem fer, ens sentim contents de publicar-les.

En aquest cas concret, ens referim a l'èxit que el 29 de Març obtingueren un grup de joves de Capdepera (en representació de l'escola de S'Alzinar) en el II Semi-Marathon Escolar Andraitx 81. A la vila andraitxola, en Pep Terrasa obtingué el segon lloc mentre que n, Inés Pascual, na Paquita Rosselló, na Juana Aina Flaquer i na Bàrbara Garcia, conseguiren classificar-se dins els deu primers llocs. Tres medalles i una copa, avalen l'èxit assolit i del que en feim responsable en gran mesura a Xisco Campins. Enhorabona.

MARCADOR MARÇ

Alevins

Escolar, 4 - Lactancia, 1
La Salle M., 3 - Escolar, 1
Escolar, 0 - Ses Salines, 0
Avance, 6 - Escolar, 3

Infants

Escolar, 3 - Llosetense, 2
Avance, 1 - Escolar, 4
Escolar, 6 - S. Jaime, 2
Olímpic, 0 - Escolar, 1
Escolar, 4 - Campos, 1

JUVENILS

Escolar, 2 - Santanyi, 2
Felanitx, 5 - Escolar, 1
Escolar, 2 - Porreres, 1
Alaró, 2 - Escolar, 1

Aficionats

Escolar, 0 - Mariense, 0
C. Tià Taleca, 2 - Escolar, 0
Artà, 1 - Escolar, 2
Mariense, 5 - Escolar, 2
Escolar, 5 - C. Tià Taleca, 3

PREFERENT

Escolar, 1 - P. Cristo, 0
Llosetense, 5 - Escolar, 1
Cultural, 3 - Escolar, 1
Escolar, 3 - Artà, 2